

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1411/2021
20.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радослава Петровића, Светлане Томић Јокић, Милене Рашић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Раденковића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ирене Ђорђевић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 12/20 од 10.03.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 396/21 од 15.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Раденковића, адвоката Ирене Ђорђевић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 12/20 од 10.03.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 396/21 од 15.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К 12/20 од 10.03.2021. године окривљени Иван Раденковић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године, у коју му се урачунава време проведено на издржавању мере забране напуштања стана почев од 31.12.2019. године па до 24.04.2020. године. Истом пресудом окривљени је осуђен и на новчану казну, као споредну, у одређеном износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца, а уколико новчану казну не плати у одређеном року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета па се од њега одузима 33,36 грама кокаина, вагица за прецизно мерење и остали предмети наведени у изреци пресуде, у којој су одређени и трошкови кривичног поступка на чију исплату је окривљени обавезан.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 396/21 од 15.09.2021. године одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Прокупљу и жалба браниоца окривљеног, а пресуда Вишег суда у Прокупљу К 12/20 од 10.03.2021. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног Ивана Раденковића, адвокат Ирена Ђорђевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или преиначи у целини побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у складу са чланом 488. став 1. КЗ те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на ком се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац означава записник о претресању стана и других просторија ПУ Прокупље од 31.12.2019. године, сачињен током претресања стана окривљеног који је спроведен без присуства сведока, а што је супротно члану 156. став 7. ЗКП, из ког разлога наведени записник, према мишљењу браниоца, није могао бити коришћен као доказ у кривичном поступку.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване обзиром да записник о претресању стана и других просторија ПУ Прокупље Стр пов 178/19 од 31.12.2019. године, ни сам по себи, а ни према начину прибављања није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку.

Из записника о претресању стана и других просторија ПУ Прокупље Стр пов 178/19 од 31.12.2019. године, произлази да је у временском периоду од 13.00 часова до 13.50 часова, извршено претресање стана окривљеног Ивана Раденковића, у улици ... број .., у ..., и то на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Прокупљу Кпп 124/19 од 31.12.2019. године. Пре предузимања претресања, наведена наредба је у смислу члана 156. став 1. ЗКП предата окривљеном Ивану Раденковићу, што је констатовано у записнику, уз позив да добровољно преда лица, односно предмете који се траже, при чему је окривљени поучен да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању, а чије присуство окривљени није захтевао, што је у записнику констатовано. Претресање стана обављено је у присуству два пунолетна грађанина у својству сведока – АА и ББ, који су према констатацији на записнику, поучени о њиховој улози током спровођења претресања и исти су, уз овлашћена службена лица ПУ Прокупље и окривљеног, потписали записник на ком нису констатоване било какве примедбе.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд налази да је претресање стана и других просторија, у конкретном случају у свему извршено у складу са одредбама члана 155, 156. и 157. ЗКП којима су прописане претпоставке и поступак спровођења ове доказне радње. Стога је, по оцени овог суда, записник о претресању стана и других просторија ПУ Прокупље Стр пов 178/19 од 31.12.2019. године, законит доказ на ком се пресуда у смислу одредаба Законика о кривичном поступку може заснивати, па су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП неосновани.

Оспоравајући законитост доказне радње претресање стана и других просторија, бранилац у захтеву за заштиту законитости указује и да сведоци претреса нису поучени о њиховој улози приликом вршења претресања, осврћући се при томе на наводе њихових исказа и исказе осталих испитаних сведока о околностима под којима је вршено претресање и њиховим контрадикторностима. На описан начин, бранилац окривљеног, по налажењу овог суда, полемисе са чињеничним утврђењима суда и тако указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП у чије разматрање се овај суд није упуштао обзиром да наведена повреда закона није разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Бранилац подноси захтев за заштиту законитости и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП наводећи да је одлуком о кривичној санкцији повређен кривични закон. Према наводима захтева, суд окривљеном није могао изрећи новчану казну као споредну обзиром да за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ није предвиђено њено изрицање као споредне казне. Осим тога, наведено кривично дело није извршено из користољубља на шта, према мишљењу браниоца, указују чињенице да заштитни објекат кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ представља здравље људи и да стицање имовинске користи не представља законско обележје овог кривичног дела.

Одредбом члана 43. КЗ прописане су врсте казни које се могу изрећи учиниоцу кривичног дела и то су: доживотни затвор, казна затвора, новчана казна, рад у јавном интересу и одузимање возачке дозволе.

Одредбом члана 48. став 2. КЗ предвиђено је да се за кривична дела учињена из користољубља, новчана казна може изрећи и кад није прописана законом или кад је законом прописано да ће се учинилац казнити казном затвора или новчаном казном, а суд као главну казну изрекне казну затвора.

Кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је прописана казна затвора од три до дванаест година, чини онај ко производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет опојне супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Из списка предмета проилази да је окривљени Иван Раденковић кривично дело из члана 246. став 1. КЗ извршио у време, на месту и на начин описаним у изреци побијане пресуде и то тако што је у стану на адреси пребивалишта, неовлашћено ради

продаје држао укупно 35,36 грама кокаина, који се налази на Списку психоактивних контролисаних супстанци, с тим да су током претресања пронађени на столу поред кокаина, затечене вагица за прецизно мерење, пластичне кесе за замрзивач и маказе.

Према законском опису кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ и радњи извршења коју је предузео окривљени, јасно произлази да се неовлашћено држање супстанци или препарата који су проглашени за опојне дроге, мора вршити ради продаје. Сходно томе код окривљеног мора постојати намера да наведену радњу извршења предузима у циљу продаје, а што логично води закључку да се ово дело врши ради прибављања имовинске користи односно из користољубља.

Чињеница да је кривично дело из члана 246. став 1. КЗ инкриминисано у оквиру главе XXIII Кривичног законика, чији је групни заштитни објект здравље људи, супротно наводима захтева, не доводи у питање чињеницу да је конкретно кривично дело извршено превасходно због финансијских интереса односно са мотивом користољубља. У том смислу, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је прописана казна затвора у три до дванаест година за које је окривљени оглашен кривим, суд у смислу члана 48. став 2. КЗ, може изрећи новчану казну као споредну.

Како је окривљеном Ивану Раденковићу због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, побијаном правноснажном пресудом изречена казна затвора у трајању од три године и новчана казна као споредна, у одређеном износу од 100.000,00 динара, то одлуком о кривичној санкцији, у конкретном случају, није повређен закон па Врховни касациони суд наводе захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП оцењује као неосноване.

Из изнетих разлога налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Раденковића, адвоката Ирене Ђорђевић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић